

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/54204>

Please be advised that this information was generated on 2019-11-14 and may be subject to change.

Gst. 2006, 99: 99. ABRvS 18-4-06. Vergoeding proceskosten bij bezwaar tegen niet tijdig beslissen. (Staat) m.nt. L.J.M. Timmermans

Gst. 2006, 99: 99. ABRvS 18-4-06. Vergoeding proceskosten bij bezwaar tegen niet tijdig beslissen. (Staat) m.nt. L.J.M. Timmermans

Instantie: Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State Datum: 18 april 2006
Magistraten: mrs. E.M.H. Hirsch Ballin, R.W.L. Loeb en H.G. Lubberdink Zaaknr: 200601504/1
Conclusie: - LJN: AW5535
Roepnaam: - Noot: L.J.M. Timmermans
Awb art. 8:54 lid 1
Essentie
|
Samenvatting
|
Snel naar: Partijen
|
Uitspraak
|
Noot
Essentie
Naar boven

Vergoeding proceskosten bij bezwaar tegen niet tijdig beslissen. (Staat)

Samenvatting

Naar boven

1

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Kamerstukken II 1999/2000, 27 024, nr. 3, p. 6, Kamerstukken II 1999/2000, 27 024, nr. 5, p. 7 en Kamerstukken II 2000/01, 27 024, nr. 14, p. 1-2) is niet af te leiden dat daarmee is beoogd uit te sluiten dat kosten in verband met het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag voor vergoeding in aanmerking komen. Uit die geschiedenis kan worden afgeleid dat het gebruik van de term 'herroepen' niet in de weg staat aan de mogelijkheid van veroordeling tot vergoeding van de kosten opgekomen bij het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag.

2

Anders dan voorheen (uitspraak van 23 juni 2004 in zaak nr. 200401369/1; www.raadvanstate.nl en AB 2004, 404) is de Afdeling thans van oordeel dat de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag redelijkerwijs heeft moeten maken, door het betrokken bestuursorgaan moeten worden vergoed, tenzij het uitblijven van dat besluit het bestuursorgaan niet kan worden verweten.

Partij(en)

Naar boven

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,
tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/38817 van de rechtbank 's Gravenhage van 25 januari
2006 in het geding tussen:

A,
tegen
appellant.
Uitspraak

Naar boven

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 augustus 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een door A (hierna: de vreemdeling) gemaakt bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen gegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit 11 januari 2006 heeft de minister een verzoek van de vreemdeling om vergoeding van de bij hem in verband met het gemaakte bezwaar opgekomen kosten afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 januari 2006, verzonden op 26 januari 2006, heeft de rechtbank 's Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigt en de minister verwezen in de bij de vreemdeling in verband met het bezwaar en het beroep opgekomen kosten. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 februari 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 maart 2006 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1

De minister klaagt dat — samengevat weergegeven — de rechtbank hem ten onrechte heeft veroordeeld tot vergoeding van de bij de vreemdeling in verband met het tegen het uitblijven van een beslissing op zijn aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen gemaakte bezwaar opgekomen kosten.

2.1.1

Ingevolge artikel 7:15, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht worden de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende, voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

2.1.2

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (TK, 1999-2000, 27 024, nr. 3, blz. 6, TK, 1999-2000, 27 024, nr. 5, blz. 7 en TK, 2000-2001, 27 024, nr. 14, blz. 1-2) is niet af te leiden dat daarmee is beoogd uit te sluiten dat kosten in verband met het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag voor vergoeding in aanmerking komen. Uit die geschiedenis kan worden afgeleid dat het gebruik van de term ‘herroepen’ niet in de weg staat aan de mogelijkheid van veroordeling tot vergoeding van de kosten opgekomen bij het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag. Anders dan voorheen (uitspraak van 23 juni 2004 in zaak no. 200401369/1; www.raadvanstate.nl en AB 2004, 404) is de Afdeling thans van oordeel dat de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag redelijkerwijs heeft moeten maken, door het betrokken

bestuursorgaan moeten worden vergoed, tenzij het uitblijven van dat besluit het bestuursorgaan niet kan worden verweten.

2.1.3

Nu de vreemdeling in zijn bezwaarschrift heeft verzocht om vergoeding van de bij hem in verband met het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op zijn aanvraag opgekomen kosten, deze kosten betrekking hebben op door een derde beroepsmatig daarbij verleende rechtsbijstand als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht en gesteld noch gebleken is dat de termijnoverschrijding de minister niet kan worden verweten, komen deze kosten voor vergoeding in aanmerking. De minister heeft het verzoek van de vreemdeling om vergoeding van die kosten ten onrechte afgewezen.

De grieven falen.

2.2

Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3

De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden verwezen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. *bevestigt* de aangevallen uitspraak;

II. *veroordeelt* de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Met noot van L.J.M. Timmermans

Naar boven

Naschrift:

1

Zoals wel vaker op het terrein van het vreemdelingenrecht wordt niet tijdig beslist op een aanvraag voor een verblijfsvergunning. In het jaarverslag van de Nationale Ombudsman over 2005, p. 26, wordt aangegeven dat 13 216 klachten over de Immigratie- en naturalisatiedienst zijn binnengekomen. Hiervan had 71,2% betrekking op de lange behandelduur van de aanvraag of het bezwaarschrift. Tegen het niet tijdig beslissen op een aanvraag om een verblijfsvergunning wordt in de onderhavige zaak, met toepassing van art. 6:2 sub b Awb, bezwaar gemaakt. Uiteindelijk wordt alsnog op de aanvraag beslist. Een vergoeding van de in bezwaar gemaakte kosten wordt niet toegekend. De minister motiveert dit laatste, tegen de achtergrond van art. 7:15 lid 2 Awb, met de stelling dat er geen aanleiding bestaat tot vergoeding omdat bij een bezwaar gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit het bestreden besluit immers niet wordt herroepen. Deze stelling berust op vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (zie bijvoorbeeld ABRvS 2 juni 2004, Gst. 2004, 199 (m.nt. Zoontjes)). Inmiddels blijkt, ingeval van niet tijdig beslissen, de Centrale Raad van Beroep er een andere opvatting op na te houden met betrekking tot de interpretatie van het woord 'herroepen' in art. 7:15 lid 2 Awb. Dit college komt op grond van een analyse van de wetsgeschiedenis op art. 7:15 lid 2 Awb wel tot een vergoeding van de kosten van de voorprocedure (zie CRvB 13 juni 2005, JB 2005/239 (m.nt. R.J.N.S.)). De Rechtbank Den

Haag doet een oproep aan de Afdeling om zijn jurisprudentie te herzien. De rechtbank formuleert het in r.o. 6 als volgt: ‘De rechtbank is met eiser van oordeel dat het wenselijk en noodzakelijk is dat beide colleges hun rechtspraak op één lijn brengen.’ (Rechtbank 's—Gravenhage 25 januari 2006, JB 2006/67 (m.nt. F.A.M.S.)). De uitnodiging aan de Afdeling is niet aan dovemans oren gericht. De Afdeling geeft in r.o. 2.1.2, tweede alinea aan dat: ‘Anders dan voorheen (uitspraak van 23 juni 2004 in zaak no. 200401369/1; www.raadvanstate.nl en AB 2004, 404) is de Afdeling thans van oordeel dat de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag redelijkerwijs heeft moeten maken, door het betrokken bestuursorgaan moeten worden vergoed, tenzij het uitblijven van dat besluit het bestuursorgaan niet kan worden verweten’. Het heeft vier jaar geduurd, sinds de invoering van de nieuwe proceskostenregeling van art. 7:15 Awb, alvorens deze twee appèlrechters op één lijn zitten. Hierna wordt in punt 2 en 3 de wetsgeschiedenis geschetst. Vervolgens wordt in punt 4 en 5 een overzicht gegeven van de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak en van de Centrale Raad van Beroep en het commentaar in de literatuur. In punt 6 wordt besloten met een conclusie.

2

Op 12 maart 2002 is de Wet kosten bestuurlijke voorprocedures in werking getreden (Stb. 2002, 55). Met deze wet is beoogd een einde te maken aan de uiteenlopende jurisprudentie betreffende de vergoeding van kosten gemaakt in bestuurlijke voorprocedures van enerzijds de burgerlijke rechter en anderzijds de bestuursrechter (Kamerstukken II 1999/2000, 27 024, nr. 3, p. 1). De burgerlijke rechter stelde zich op het standpunt dat indien een besluit in bezwaar wordt herroepen wegens strijd met de wet, de betrokkene de gehele kosten vergoed krijgt indien het inroepen van de rechtsbijstand alsmede het daarmee gemoeide bedrag, redelijk is (HR 20 februari 1998, JB 1998/72 (Staat/Boeder; m.nt. HJS). De bestuursrechter kende, veelal in het kader van art. 8:73 Awb, alleen dan vergoeding van de kosten van voorprocedure toe, indien het bestuursorgaan het besluit ‘tegen beter weten in’ had genomen (CRvB 24 januari 1995, AB 1995, 233 (m.nt. PvB)) of alleen in bijzondere gevallen (ABRvS 12 december 1996, JB 1997/83).

Uitgangspunt van de wettelijke regeling diende te zijn dat het bestuursorgaan in beginsel niet aansprakelijk kan worden gesteld voor de kosten van de behandeling van zijn bezwaar, of administratief beroep, tenzij het bestuursorgaan ernstige onzorgvuldigheid kan worden verweten. Achtergrond van deze hoofdregel was het karakter van de bezwaarschriftprocedure, namelijk niet alleen rechtsbescherming maar ook een vorm van verlengde besluitvorming. De bezwaarschriftprocedure is er om gemaakte fouten relatief eenvoudig te herstellen. Dat betekent volgens de wetgever dat niet iedere fout dient te leiden tot een verplichting tot schadevergoeding. Bovendien zou een dergelijke verplichting om steeds, wanneer het primaire besluit onrechtmatig blijkt te zijn, de kosten van de voorprocedure te vergoeden, leiden tot een verdere juridisering van die voorprocedure (zie reeds het Kabinetsstandpunt ‘Juridisering in het openbaar bestuur’, Kamerstukken II 1998/99, 26 360, nr. 1, p. 21). Onnodige juridisering van de bezwaarschriftprocedure kan volgens het kabinet worden voorkomen door consequent het uitgangspunt te hanteren dat kosten voor het voeren van die procedure niet worden vergoed.

3

Om het karakter van de bestuurlijke voorprocedure tot uitdrukking te brengen werd voorgesteld in art. 7:15 lid 2 Awb (idem voor 7:28 lid 2 Awb) te bepalen dat voor de kosten van de bezwaarschriftprocedure slechts een vergoeding zou worden toegekend, indien het besluit ‘door ernstige onzorgvuldigheid in strijd met het recht’ is genomen (Kamerstukken II 1999/2000, 27 024, nr. 3, p. 3-6). Dit strenge criterium werd gekraakt door T. Hartlief, ‘Het wetsvoorstel kosten bestuurlijke voorprocedures: over een overheid die slecht tegen haar

verlies kan en zelf (wel) op de kleintjes let', NJB 2000, 18, p. 921-927. De voorgestelde regeling kwam er volgens Hartlief op neer dat in afwijking van het stelsel van aansprakelijkheidsrecht, onrechtmatig veroorzaakte schade voor rekening van de benadeelde blijft. Het wetsvoorstel verdient het volgens hem om te worden ingetrokken. In het verslag werden vragen gesteld over de betekenis van het door de regering voorgestelde criterium (Kamerstukken 1999/2000, 27 024, nr. 4, p. 1-6). In de nota naar aanleiding van het verslag werd het uitgangspunt geformuleerd dat alle partijen in beginsel hun eigen kosten van de bestuurlijke voorprocedure dragen. Om aan dit uitgangspunt invulling te geven was gekozen voor genoemd criterium. Het criterium was volgens de regering ontleend aan de standaardjurisprudentie die bekend stond als het 'tegen beter weten in'-criterium (Kamerstukken II 1999/2000, 27 024, nr. 5, p. 1-3). Met deze uitleg werd uiteindelijk geen genoegen genomen. Dit heeft geleid tot het amendement Dittrich c.s. (Kamerstukken II 2000/01, 27 024, nr. 14). Bij dit amendement is uiteindelijk in art. 7:15 lid 2 (en 7:28 lid 2) Awb als criterium voor vergoeding van de kosten van de bezwaarschriftprocedure opgenomen dat deze kosten alleen worden vergoed 'voorzover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid'. Hiermee is beoogd dat de belanghebbenden aanzienlijk eerder voor vergoeding van de kosten van de voorprocedure in aanmerking komen dan in het regeringsvoorstel. Het criterium blijkt echter in zoverre beperkter van aard te zijn nu, volgens de toelichting, enkel vormfouten of motiveringsgebreken niet dienen te leiden tot een vergoedingsplicht (Kamerstukken II 2000/01, 27 024, nr. 14). Met het woord 'herroepen' is bedoeld aan te geven dat het oorspronkelijke besluit inhoudelijk onjuist moet zijn. In een brief gaf de Minister van Justitie te kennen dat het criterium van het amendement ruimere mogelijkheden biedt voor vergoeding van de kosten van de voorprocedure en daarmee het gevaar van juridisering van de bezwaarschriftprocedure in zich bergt. Het oordeel over het amendement Dittrich c.s. wordt overgelaten aan de Kamer (Kamerstukken II 2000/01, 27 024, nr. 15). Uiteindelijk is in art. 7:15 lid 2 Awb het amendement opgenomen. L.M. Koenraad, 'Een amendement tegen beter weten', NTB 2002, 6, p. 260-263, sprak de verwachting uit dat het criterium van Dittrich c.s. voor de burger geen positieve gevolgen zal hebben.

4

Na de invoering van art. 7:15 lid 2 Awb lijkt volgens 'Van Buuren' 2003 (T&C Awb), aant. 3 bij art. 7:15, vergoeding van kosten niet mogelijk bij bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit. Reden is dat een terecht bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit in de zin van art. 6:2 aanhef en onder b Awb niet leidt tot een herroeping. C.H. Bangma, 'De Wet kosten bestuurlijke voorprocedures', Gst. 2002, 7160, 2, p. 160 en 162, wijst er eveneens op dat voor toepassing van art. 7:15 lid 2 Awb de eis geldt dat het primaire besluit wordt herroepen. Aan dit vergoedingscriterium wordt niet voldaan bij bezwaar wegens niet tijdig beslissen omdat bij gegrondverklaring er geen herroeping volgt van het primaire besluit. Dezelfde gedachte vindt men terug in de Handleiding vergoeding kosten bezwaar en administratief beroep, september 2002, p. 6. Bij deze sterk grammaticale interpretatie sloot de Afdeling bestuursrechtspraak zich aan. In de in punt 1 genoemde uitspraak van 2 juni 2004, Gst. 2004, 199 (m.nt. Zoontjes), en spoedig daarna bevestigd in ABRvS 23 juni 2004, AB 2004, 404 (m.nt. AMLJ), JB 2004/289 (m.nt. Van Dam), oordeelde de Afdeling: 'Omdat een bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit slechts kan leiden tot een gegrondverklaring van het bezwaar, maar niet tot een herroeping van enig primair besluit, is een vergoeding van de desbetreffende kosten op grond van art. 7:15 lid 2 Awb niet mogelijk.' Volgens Stroink, ABRvS 4 mei 2005, JB 2005/187 is de opvatting van de Afdeling in overeenstemming met de letterlijke tekst van art. 7:15 lid 2 Awb, maar hij acht het resultaat niet bevredigend. In het rapport Evaluatie Wet kosten bestuurlijke voorprocedures van de Rijksuniversiteit Groningen en Pro Facto BV, p. 46-47, wordt gesteld dat met deze

interpretatie van art. 7:15 lid 2 Awb voor belanghebbenden het indienen van een bezwaarschrift tegen het niet (tijdig) nemen van een primair besluit geen potentieel effectief instrument meer is. A.Q.C. Tak, *Het Nederlands bestuursprocesrecht in theorie en praktijk*, Nijmegen: 2005, p. 426, stelt in de hem bekende stijl dat de Afdeling de betekenis van art. 7:15 lid 2 Awb bij niet tijdig beslissen de nek heeft omgedraaid. De Afdeling heeft blijk gegeven van een naar zijn mening te enge taalkundige interpretatie van de wettekst. Genoeg kritiek dus op de door de Afdeling ingeslagen weg.

5

In een beleidsreactie van de Minister van Justitie op het genoemde evaluatie-onderzoek van 21 april 2005 wordt geconstateerd dat met de door de Afdeling uitgezette koers de discussie is beëindigd over de vraag of kosten voor het maken van bezwaar tegen het niet tijdig beslissen vergoed kunnen worden (Kamerstukken II 2004/05, 27 024, nr. 17, p. 4). Dat pakte evenwel geheel anders uit toen de Centrale Raad van Beroep in zijn uitspraak van 13 juni 2005, Gst. 2005, 119 (m.nt. Van Dam), JB 2005/239 (m.nt. R.J.N.S.) een andere koers volgde. De Centrale Raad van Beroep wees in de eerste plaats op de systematiek van art. 6:2 sub b Awb als gevolg waarvan alle bepalingen over bezwaar en beroep, waaronder mede art. 7:15 lid 2 tot en met 4 Awb valt, van toepassing zijn op gevallen van bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit. Vervolgens geeft de Raad een uitvoerige analyse van de parlementaire geschiedenis. Cruciaal is dat volgens de Raad met het oorspronkelijke criterium van ‘door ernstige onzorgvuldigheid in strijd met het recht’ niet beoogd is te komen tot een categoriale uitsluiting van vergoeding van proceskosten gemaakt in bezwaar ingeval van niet tijdig beslissen (Kamerstukken II 1999/2000, nr. 3, p. 6 en nr. p. 7). Hartlief, NJB 2000, 18, p. 924-925, destilleerde al uit de wetsgeschiedenis dat geen sprake was van ernstig onzorgvuldig handelen indien de termijnen niet strikt zijn nageleefd, maar dat daarvan wel sprake is bij het stelselmatig overschrijden van termijnen. Met het amendement Dittrich c.s. werd beoogd het criterium te versoepelen. Daarbij komt uit de summiere toelichting naar voren dat uitsluitend is gedacht aan bezwaar tegen een reëel primair besluit. Dit alles leidt de Centrale Raad van Beroep tot de conclusie dat bij de interpretatie van art. 7:15 lid 2 Awb geen doorslaggevende betekenis toekomt aan de term ‘herroepen’. Er is daarmee ruimte tot een vergoeding van kosten van bezwaar tegen niet tijdig beslissen. Zowel Van Dam als Schlössels wijzen er in hun naschrift op dat de Raad hier mogelijk iets verder gaat dan de wetgever oorspronkelijk had beoogd. De wetgever beoogde immers met art. 7:15 lid 2 Awb een aangescherpte aansprakelijkheidstoets, ook als het gaat om bezwaar tegen niet tijdig beslissen. Het uitgangspunt van de Raad is echter dat de kosten vergoed dienen te worden, tenzij het niet tijdig nemen van het besluit het bestuursorgaan niet kan worden verweten. De wetgever bedoelde echter alleen te voorzien in een proceskostenvergoeding in gevallen waarin termijnen stelselmatig aanzienlijk worden overschreden. De Afdeling heeft zich op dit punt aangesloten bij de opvatting van de Centrale Raad van Beroep.

6

Onder de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep schrijft Schlössels in JB 2005/239, dat een situatie was ontstaan waarin twee appèlrechters op een principieel punt een verschillende koers varen. Gevolg was dat de rechtbanken, sector bestuursrecht, al naar gelang de aard van de zaak, anders dienden te oordelen over de vergoeding van de kosten van bezwaar bij niet tijdig beslissen. Volgens R. Ortlep en R.J.G.M. Widdershoven, ‘De Wet kosten bestuurlijke voorprocedures in de rechtspraak’, JBplus 2005, p. 158, is verschil in interpretatie niet terug te voeren op een verschil in de aard van de geschillen en valt het bovendien niet uit te leggen aan de burger. Zij spreken de wens uit dat de hoogste bestuursrechters op korte termijn hun rechtspraak op één lijn zullen brengen. Daarbij heeft de lijn van de Centrale Raad van Beroep hun voorkeur. Met de uitspraak van de Afdeling is eindelijk afstemming in de gewenste zin verwezenlijkt. Marseille en De Graaf tonen zich in hun noot (JV 2006, 204) onder de hier

besproken uitspraak van de Afdeling verheugd dat de Afdeling bestuursrechtspraak en de Centrale Raad van Beroep wat betreft de interpretatie van art. 7:15 lid 2 Awb op één lijn zitten. De geloofwaardigheid van het systeem is er niet mee gebaat indien twee hoogste bestuursrechters een identieke vraag op geheel eigen wijze beantwoorden.

Men kan zich afvragen hoe het zover heeft kunnen komen dat zoveel uitspraken nodig blijken te zijn alvorens afstemming is bereikt tussen de Afdeling en de Centrale Raad van Beroep. Er is onnodig veel tijd en energie verloren gegaan aan de interpretatie van een bepaling. Het informele afstemmingsmechanisme waarbij regelmatig informeel overleg wordt gevoerd tussen de hoogste bestuursrechters, werkt kennelijk niet altijd optimaal. Op het terrein van de beoogde rechtseenheidvoorziening is inmiddels duidelijk dat de zaak behoorlijk in het slop zit. De regering wil de derde fase van de herziening van de rechterlijke organisatie afblazen en kiest voor de instelling van een gemeenschappelijke rechtseenheidkamer voor de ABRvS, CRvB en CBB. De Tweede Kamer heeft echter aangegeven weinig te voelen voor de voorgestelde rechtseenheidsvoorziening (Kamerstukken II 2003/04, 25 425, nr. 7 en 2004-2005, nr. 8 herdruk). Vooralsnog blijft het verder stil en is het zo nu en dan aanmodderen met de rechtseenheid.

L.J.M. Timmermans

Copyright © Kluwer 2012
Kluwer Online Research

Dit document is gegenereerd op 26-07-2012

Op dit document zijn de algemene leveringsvoorwaarden van Kluwer van toepassing.